

ANNA PLATT

KUKAAN

RAKKAASI

EI

KUOLE

DOCENDO

KUKAAN RAKKAASI EI KUOLE

ANNA PLATT

KUKAAN

RAKKAASI

EI

KUOLE

Ruotsin kielestä suomentanut Hanni Salovaara

DOCENDO

Ruotsinkielinen alkuperäisteos:

Ingen du älskar kan dö

Copyright © Anna Platt, 2023

First published by Bokförlaget Bazar, Stockholm, Sweden.

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights, Stockholm, Sweden.

Suomenkielinen laitos:

© Docendo, 2024

www.docendo.fi

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

John Banvillen sitaatin s. 7 suom. Hanni Salovaara.

Sitaatti s. 103 William Butler Yeats, lähde tuntematon, suom. Hanni Salovaara.

Sitaatti s. 304 on William Butler Yeatsin runosta *Ben Bulbenin juurella*, suom. Aale Tynni teoksessa *Runoja*, WSOY 1966.

Espanjalaisen kehtolaulun *Los Pollitos Dicen* sitaatti s. 280: Laulun tekijä Segundo Edilberto Cuestas Chacon. Sanoitukset © Fm Entretenimiento S.a.s., Tunecore Global. Suom. Jyväskylän kaupungin kielisuihkutus: <https://peda.net/jyvaskyla/kielisuihkutus/kjm/espanja/laulut>.

Suomennos: Hanni Salovaara

Kirjailijan kuva: Anna-Lena Ahlström

Kansi: Nina Leino / PdeR

Kannen kuvat: © Susanne Alfredsson / EyeEm

& Miguel Angel Ortega / Getty Images

Suomenkielinen graafinen suunnittelu

ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-850-046-9

Painettu EU:ssa

Isälleni Tony Plattille

”Menneisyys sykkii sisälläni kuin toinen sydän.”

John Banville

Hän kuuli kovan iskun äänen. Sitten toisen. Ja vielä yhden.

Sitten tuli hiljaista.

Hän kääntyi ympäri ja näki kivilattialle vuotavan veren.

Hän tarkasteli ilmeettömiä silmiä, jotka olivat nyt aivan liikkumattomat.

Niin hauras on elämä.

Yhtenä hetkenä on täällä.

Seuraavana hetkenä voi olla iäksi poissa.

Hän yritti huutaa, mutta ääntäkään ei kuulunut.

OSA 1

KIMMOKE

BIANCA

LAPSENA BIANCAN OLI ollut vaikea erottaa todellisuutta kuvitelmistä. Ehkä se johtui siitä, että hän luki niin paljon kirjoja. Tai ehkä hän luki niin paljon kirjoja juuri siitä syystä, että vietti aikaansa mieluummin kuvitteellisissa maailmoissa todellisen maailman sijaan.

Koulussa hänellä oli tapana valehdella. Ensimmäisellä luokalla hän kertoi luokkatovereilleen, että hänellä oli oma poni nimeltään Stardust. Toisella luokalla hän kertoi, että hänellä oli kolme keuhkoa ja tämän anatomisen erityispiirteen ansiosta hän pystyi pidättämään hengitystään kauemmin kuin kukaan muu. Ja kuudennella luokalla hän kertoi, että hänen oikeat vanhempansa asuivat New Yorkissa ja työskentelivät huippusalaisessa YK:n projektissa, minkä takia Bianca asui tilapäisesti sijaisperheessä Bagarmossenissa mutta muuttaisi pian Yhdysvaltoihin.

Mutta yläkoulussa oli vaikeampi valehdella siitä, kuka hän oli, etenkin kun hänen äitinsä oli tullut kerran koulun päättäjäisiin umpitunnelissa yllään vain toppatakki ja pikkuhousut. Sen jälkeen kaikki tunsivat Bianca Viljasen. Joten tarinoiden keksimisen sijaan hän pysytteli yksinkertaisesti hiljaa siinä vaisussa toivossa, että pystyisi sulautumaan taustaan.

Hänen isoveljensä Micke sitä vastoin ei valehdellut koskaan. Eikä todellakaan halunnut sulautua taustaan. Päinvastoin. Hän ajeli päänsä kaljuksi, lakkasi kyntensä ja ilmaisi aina kursailematta, mitä tunsu ja ajatteli.

Bianca toivoi aina, että olisi edes puoleksi yhtä rohkea kuin veljensä.

Siitä oli kauan. Bianca ja Micke olivat kasvaneet aikuisiksi, ja nykyään Bianca toivoi vain, että Micke tulisi takaisin. Muutaman viikon kuluttua Micken katoamisesta olisi neljä vuotta, ja Bianca kaipasi veljeään niin, että kipeää teki, ja kuvitteli, että se oli kuin aavesärkyä käden tai jalan menetyksen jälkeen.

Hän avasi läppäriinsä ja katseli työpöytänsä takaa avokonttoria. Oli tiistaiaamupäivä, ja yrityksen työntekijät tuijottivat apaattisina näyttöpäätteitään. Ikkunoista paistavassa kirkaassa auringonvalossa työtovereiden kasvot näyttivät entistäkin kalpeammilta.

Hän oli saanut uuden sähköpostiviestin, tuore Falkdekkari oli saapunut oikoluvusta. Falk oli Hannele ja Håkan Falkenbergin käyttämä salanimi, jonka takana oli Levanders-kustantamon myyvin kirjailijakaksikko. He olivat yhdessä kirjoittava aviopari, ja heidän luomansa tunne-elämältään estynyt komisario Brattström oli saavuttanut maailmanlaajuista suosiota. Tuleva romaani olisi heidän kymmenes kirjansa, mutta kustantamossa juoruttiin, että avioparin sijaan kustannustoimittaja Samira oli kirjoittanut kirjan, koska Hannele ja Håkan eivät olleet enää puheväleissä pitkien ja rajujen riitojen jälkeen. Bianca vastaisi uuden dekkarin markkinoinnista, ja hän pelkäsi tehtävää jo nyt. Hän oli kuullut tarinoita edellisvuoden Euroopan kirjakiertueelta: kaksi painajaismaista viikkoa oli huipentunut yöhön Düsseldorfissa, missä Hannele oli harrastanut koväänistä seksiä pikkolon kanssa hotellin parvekkeella, ja

Biancan edeltäjä oli joutunut hakemaan Håkanin putkasta tämän tapeltua baarissa.

Kun Bianca oli saanut työtarjouksen Levandersilta, hän ei ollut uskoa sitä todeksi. Hän oli aina ollut kova lukemaan eikä tiennyt mitään upeampaa kuin työskennellä kirjailijoiden ja heidän kirjojensa parissa. Mutta hän oli sittemmin huomannut, että kirjailijat olivat aivan yhtä ahdistuneita ja itsekeskeisiä kuin kaikki muutkin. Ehkä jopa enemmän.

Hän oli saanut työn heti sen jälkeen, kun oli valmistunut ammattikorkeakoulun myynti- ja markkinointilinjalta. Eräs koulun opettajista oli vihjannut hänestä kustantamon viestintäpäällikölle. Opettaja oli ilmeisesti kutsunut häntä ”luonnonlahjakkuudeksi”. Bianca oli Levandersilla ainoa, jolla ei ollut akateemista koulutusta, ja hän tiesi, että hänen työtovereitaan ärsytti se, miten hän oli paikan saanut. Heti kustantamoon tultuaan hän oli tehnyt kaksi kertaa enemmän töitä kuin muut, sillä hän oli päättänyt todistaa, että ansaitsi paikkansa.

Hänen puhelimeensa tuli tekstiviesti:

Nähdäänkö keittiössä? Kaipaan sinua!!!

Bianca vilkaisi markkinointiosaston suuntaan. Markko hymyili hänelle leveästi ovensuusta.

Bianca katsoi nolona ympärilleen, aivan kuin hänen työtoverinsa olisivat lukeneet Markon hänelle lähettämän tekstarin. Montako kertaa hän oli pyytänyt Markoa varomaan työpaikalla?

Kaikki oli alkanut syysjuhliissa. Markko oli juuri aloittanut kustantamossa ja tullut esittäytymään. Biancan mielestä hän näytti Antonio Banderasilta ennen tämän Hollywood-uraa. Tumma kihara tukka ja eloiset ruskeat silmät tekivät Markosta romanttisten unelmien oivallisen kohteen. Hän näytti ihmiseltä, jonka kanssa Bianca halusi seurustella. Hän oli päätenyt samana iltana Markon asuntoon. Ja puoli vuotta

myöhemmin he olivat tässä. Silloin niin kiehtova tuntui nyt tukahduttavalta. Osoittautui, että Markolla oli hyvin vähän yhteistä Antonio Banderasin kanssa.

Marko nyökkäsi hänelle sen merkiksi, että he tapaisivat keittiössä. Bianca yritti keksiä tekosyytä, vaikka tiesi, että se olisi hyödytöntä, Marko ei luovuttaisi.

Keittiön tiskipöydällä oli muovilla peitetyllä lautasella eilispäivän kahvitilaisuudesta jääneitä pullia. Vieressä oli lappu, jossa luki isoin kirjaimin: ”OLKAA HYVÄ!”

”Oletko maistanut näitä? Älyttömän hyviä”, Marko sanoi ja poimi yhden pullan.

He olivat kahdestaan keittiössä. Bianca otti kupin ja asetti sen kahviautomaattiin. Kone hurisi kovaäänisesti, ja Marko laski kätensä Biancan lanteille. Hän tuli niin lähelle, että Bianca tunsu hänen hengityksensä niskassaan. Bianca vetäytyi kauemmaksi.

”Ei täällä”, Bianca sanoi.

”Miksei?” Marko kysyi.

”Siksi että on tiettyjä sääntöjä.”

”Kukaan ei välitä.”

”Minä välitän.”

Bianca meni jääkaapille toiselle puolelle keittiötä ja kaatoi tilkan maitoa kahviin.

Marko huokaisi.

”Oikeasti, Bianca. En halua enää hiiviskellä.”

Bianca ojensi Markolle nopeasti kahvikupin ennen kuin tämä ehtisi taas sanoa, että rakasti Biancaa. Marko oli ottanut sen tavakseen viime aikoina.

”Onko tämä minulle? Kiitos”, Marko sanoi ja hymyili Biancalle.

Hän kastoi loput pullasta kahviin ja työnsi sen suuhunsa.

”Näissä on mantelimassaa”, hän sanoi. ”Älyttömän hyviä.”

Hänen suustaan putoili murusia hänen puhuessaan. Ne tippuivat hänen kahvikuppiinsa.

”Minun on mentävä takaisin töihin”, Bianca sanoi.

Marko ei vastannut, mutta Bianca näki, että tämä oli pettynyt häneen. Jälleen kerran.

”Puhutaan myöhemmin”, Bianca sanoi.

”Lupaatko?” Marko kysyi.

Bianca suuteli Markoa pikaisesti poskelle.

”Lupaan.”

Bianca meni invavessaan, vaikkei sitä saanutkaan käyttää. Hän tunsi hien valuvan selkäänsä pitkin, riisui puseronsa, nykäisi telineestä pari paperipyyhettä ja ryhtyi valelemaan kylmällä vedellä niskaansa ja rintaansa. Hän haisi Markon deodorantille. Miksei hän ollut tuonut omaa deodoranttiaan Markon luo? Tai edes hammasharjaa? Tosin hän tiesi syyn siihen. Silloin hän olisi myöntänyt, että olisi siellä yötä vastakin. Että hän jäisi sinne.

Hän veti syvään henkeä ja yritti koota itsensä.

”Ryhdistäydy nyt, Bianca.”

Hän katseli ympärilleen vessassa.

”Vessapaperi, lavuaari, saippuateline”, hän sanoi itselleen.
”Vessapaperi, lavuaari, saippuateline.”

Hän halusi soittaa Mickelle.

Varttuessaan Bianca ja Micke rakensivat oman maailmansa. Heidän äitinsä joi, ja isä oli häipynyt. He asuivat kodissa, jossa ei koskaan vaihdettu lakanoita, jääkaappi oli koko ajan tyhjä ja punainen joulutähti oli jostain syystä ympäri vuoden olohuoneen ikkunassa.

Mutta heillä oli toisensa.

Ja Micke oli erityinen, ihminen, joka selvisi mistä tahansa. Hänessä oli tietynlaista valovoimaa, joka veti ihmisiä puoleensa. Sitä paitsi hänessä oli jo lapsena periksiantamatonta oikeudentajua, ja hän puolusti kaikkia itseään heikompia.

Hän halusi niin paljon ja niin kiihkeästi. Kunpa hän olisi pysynyt lain oikealla puolella. Silloin hän olisi voinut päästä vaikka kuinka pitkälle. Mutta hän ei onnistunut välttämään vanhempiensa perintöä.

Jo yläkoulussa hän alkoi käyttää aineita. Aluksi olutta ja kannabista. Myöhemmin tramadolia. Bentsoja. Kokaiinia kun siihen oli varaa. Amfetamiinia. Aika ajoin hän lopetti käytön. Hän pystyi olemaan kuivilla kuukausia, kerran kokonaisen vuoden. Mutta lopulta hän retkahti taas. Joka kerta. Ja riippumatta siitä, kuinka paljon Bianca taisteli, kuinka usein hän huuhteli vessanpöntöstä Micken pillerit, kyyditsi tämän päihderiippuvaisten päivystykseen tai maksoi sairaalalaskut, kun Micke oli hoidossa myrkytyksen takia, hän pystyi lopulta vain katsomaan vierestä, kun hänen veljensä romahti.

Katoamistaan edeltävän yön Micke oli nukkunut Biancan asunnossa, hän asui aika ajoin sisarensa luona ja nukkui tämän sohvalle yrittäessään päästä jaloilleen. Sinä iltana Micke oli piripäissään halunnut valvoa ja puhua kalastusreissuista, joita he olivat lapsena tehneet Jojo-ukin kanssa.

”Muistatko, kun saimme sen valtavan kuhan Järnafjärdenistä? Se oli viisikiloinen. Sinä ja minä säälimme sitä niin paljon, että ukki joutui irrottamaan sen koukusta ja nakkaamaan takaisin järveen. Muistatko sen, Bianca, muistatko?”

Lopulta Bianca oli sanonut, että hänen oli pakko mennä nukkumaan, sillä hänen oli noustava aamulla aikaisin.

”Aivan, nuku vaan, pikku Bi”, Micke oli sanonut. ”Nähdään huomenna.”

Jos Bianca olisi tiennyt, että he puhuivat viimeisen kerran toisilleen, hän olisi sanonut enemmän. Hän olisi sanonut, että Micke oli ainoa ihminen, jota hän ymmärsi. Ja ainoa, joka ymmärsi häntä. Hän olisi sanonut rakastavansa Mickeä huolimatta kaikesta siitä, mitä tämä oli tehnyt.

Kun Bianca heräsi seuraavana aamuna, hänen veljensä oli lähtenyt asunnosta hyvästelemättä. Sen jälkeen Micke oli ollut vain – poissa.

Kun Bianca onnistui vihdoin kokoamaan itsensä ja tuli ulos vessasta, Moa oli kopioimassa koevedoksia. Kurvikas graafinen suunnittelija oli Biancan paras ystävä töissä. Tai pikemminkin hänen ainoa ystävänsä siellä. Vaikkei heillä ollut paljoakaan yhteistä, Bianca kadehti usein työtoveriaan. Moa oli – normaali, ja Bianca oli koko elämänsä kaivannut normaaliutta.

”Oletko jo tavannut hänet?” Moa kysyi.

”Kenet?” Bianca kysyi.

Moa nyökkäsi kohti avokonttoria, jossa työtovereita oli kokoontunut pitkän miehen ympärille. He työkyttelivät ryhdikkäinä päätänsä yksissä tuumin, ja heidän kehonkielensä paljasti, että he yrittivät olla miehelle mielin kielin.

”Uusi pomo”, Moa sanoi. ”Aloittaa tänään.”

Joel Lindfors oli juuri muuttanut takaisin Englannista, missä oli työskennellyt keskitason johtajana Little, Brown and Company -yhtiössä. Nyt hänestä oli tullut Levandersin uusi toimitusjohtaja, ja kaikki kustantamossa olivat googlanneet hänet perin pohjin ja puhuneet viikkokausia hänen tulostaan.

”Vaikuttaa oikeastaan aika mukavalta”, Moa sanoi.

Matkalla työpöytänsä ääreen Bianca kiiruhti uuden pomon ympärille kerääntyneen pienen joukkion ohi. Hän halusi vain päästä tietokoneensa ääreen, avata oikovedoksen ja syventyä tekstiin. Mutta ohittaessaan pomon ympärille kerääntyneen ryhmän se hajaantui eri suuntiin kuin jonkinlaisen ennalta sovitun koreografian mukaan. Äkkiä kukaan ei kätkenyt häntä Joel Lindforsin katseelta.

Pomo hymyili ja ojensi kätensä.

”Sinä olet varmaan Bianca? Minä olen Joel.”

Bianca seisahtui. Hän tarttui velvollisuudentuntoisesti uuden pomon käteen, kohotti päätään ja vastasi tämän katseeseen.

Hetken ajan Biancasta tuntui kuin mies olisi katsonut suoraan hänen sisimpäänsä. Aivan kuin hänen rintakehänsä olisi avautunut, ja mies olisi nähnyt hänestä kaiken. Kaiken kaipauksen ja kaikki haavat.

Eikä Joel väistellyt niitä. Päinvastoin hän katsoi kiinteästi ja pelottomasti Biancaa silmiin.

Bianca irrotti yllättyneenä otteensa Joelin kädestä ja palasi työpöytänsä ääreen.

Myöhemmin hän ei osannut sanoa, rakastuiko hän juuri sillä hetkellä. Mutta jotenkin hän tiesi jo silloin, että kohtaaminen Joel Lindforsin kanssa tulisi muuttamaan kaiken, aivan kuin äkkiä sytytetty valo olisi valaissut kaiken ympärillään.

Uusi luku alkoi.

Kolme maata, kolme ihmistä, kolme salaisuutta – ja rikos, joka punoo kolme kohtaloa yhteen

Lena jättää taakseen raskaan surun ja särkyneen avioliiton ja muuttaa Mallorcalle. Hän haluaa toteuttaa unelmansa avata sinne pienen majatalon. Mutta sitten hänen ostamaltaan tontilta löytyy sinne hauhattu mies. Remontti pysähtyy, ja Lena joutuu osallistumaan miehen henkilöllisyyden selvittämiseen. Kuka mies on ja miten hän on sinne joutunut?

Tukholmassa Bianca aloittaa intohimoisen suhteen naimisissa olevan pomonsa kanssa. Samaan aikaan hän kamppailee neljä vuotta aiemmin jäljettömiin kadonneen veljensä aiheuttaman surun kanssa.

Irlannin Sligossa Shane saa selville, että mies, jota hän luuli isäkseen, ei sitä ole. Biologista isäänsä jäljittäessään Shane tulee repineeksi auki monia vanhoja haavoja.

Rikos kietoo kolmen toisilleen tuntemattoman ihmisen kohtalot väistämättömästi yhteen. Nerokas juonenkuljetus saa lukijan ahmaisemaan kirjan lähes yhdeltä istumalta.

”En ole milloinkaan aiemmin nimennyt yhtään kirjaa vuoden dekkari -ehdokkaaksi ennen kuin vuosi on edes alkanut, mutta tämä kuuluu itsestään selvästi tuolle listalle.”

– KAPPAKKT

ANNA PLATT on ruotsalainen käsikirjoittaja, joka on työskennellyt useissa tv-sarjoissa, kuten *Kylmävävi tapaus*, *Knutby*, *Partisan* sekä *Aivan tavallinen perhe*, joka pysyi kuukauden päivät alkuvuodesta 2024 Netflixin katsotimpien sarjojen ykkössijalla Suomessa. Esikoisteos *Kukaan rakkaasi ei kuole* oli ehdolla Bonniersin kirjakerhon vuoden 2023 kirjaksi.

Platt vietti varhaiset vuotensa Yhdysvalloissa mutta muutti perheensä kanssa Linköpingiin kahdeksanvuotiaana. Hän on asunut myös Irlannissa ja Mallorcalla. Nykyään hän asuu Tukholmassa.

DOCENDO

www.docendo.fi

KL 84.2

ISBN 978-952-850-046-9

Kannen kuvat: Susanne Alfredsson / EyeEm & Miguel Ángel Ortega / Getty Images
Kansi Nina Leino / PdeR